

Phần 10

Sau khi bình phục ông Khả Trung và Khả Phong tiến hành ngay việc xây dựng khu nhà nghỉ dưỡng cao cấp như dự án. Buổi lễ khởi công được tổ chức long trọng. Và điều không thể thiếu là sự phục vụ của đội đờn ca tài tử mà Bạch Vân đang đảm nhiệm.

Bạch Vân vừa là diễn viên, vừa đảm nhận vai trò của một MC. Lễ khởi công được tổ chức thật qui mô và hoành tráng. Các quan chức được mời đến chứng kiến lễ khởi công và cắt băng khánh thành. Bà con ở khu vực biển cũng được ông Khả Trung mời đến đông đủ.

Bạch Vân cúi chào quan khách rồi bước vào nhiệm vụ của mình:

- Kính thưa các vị lãnh đạo chính quyền địa phương. Kính thưa các vị quan khách có mặt trong buổi lễ khởi công hôm nay. Tâm huyết của công ty du lịch chúng tôi là được phục vụ mọi người, phục vụ du khách gần xa, khu nhà nghỉ dưỡng được xây dựng lên nhằm mục đích đó.

- Hoan hô! Hoan hô ý tưởng đẹp.

Một số du khách ở bên dưới khán đài hô hào hưởng ứng. Bạch Vân mỉm cười đáp lại:

- Cảm ơn! Cảm ơn các vị quan khách đã nhiệt tình ủng hộ. Chúng tôi xin được trân trọng kính mời ông Trần Khả Trung, Giám đốc Công ty Du lịch biển Mũi Né lên khán đài có đôi lời phát biểu cảm tưởng.

Ông Khả Trung lịch thiệp, sang trọng trang nghiêm bước lên khán đài phát biểu ý nghĩ của mình:

- Kính thưa quý vị quan khách. Ai trong chúng ta đều phải làm việc và đều có nhu cầu nghỉ dưỡng cho sáng khoái và có cảm giác thoải mái. Chúng tôi xây dựng khu nhà nghỉ dưỡng nhằm mục đích phục vụ. Hôm nay có được thành công bước đầu này là nhờ sự giúp đỡ của chính quyền sở tại địa phương. Và sau đó là bà con đang sinh sống trong khu vực vùng biển này.

Ông Khả Trung cúi người:

- Tôi xin cúi đầu cảm ơn các bà con đã giúp tôi có điều kiện xây dựng khu nhà nghỉ dưỡng này. Bà con đã vì mục đích lớn mà hy sinh. Có người đã di dời nhà cửa, thậm chí đến mồ mả ông bà để giải phóng mặt bằng. Không có gì để đền đáp lại sự hy sinh lớn lao đó của bà con cả.

Mọi người đều cảm thấy xúc động trước tâm tình của ông Khả Trung. Tất cả đều thấy hài lòng về quyết định của mình. Ông Khả Trung đã đền bù sự thiệt hại về đất, về người một cách thỏa đáng. Ông còn bù đắp lại cho bà con một niềm vui tinh thần to lớn.

Mọi người nhiệt tình giơ cao tay lên:

- Chúng tôi ủng hộ ông. Chúng tôi ủng hộ ông.

Ông Khả Trung nghiêng mình cúi đầu đáp lại tấm nhiệt tình của bà con:

- Xin cảm ơn tất cả quý bà con. Tôi xin hứa là sẽ đem hết sức mình ra phục vụ bà con, phục vụ du khách. Sẽ phát triển cao công ty du lịch nói riêng và vì lý tưởng chung vô cùng cần thiết và cao đẹp là phải làm giàu, làm đẹp vùng biển của chúng ta. Xin tất cả mọi người hãy cùng tôi chung sức xây dựng để phát triển mạnh vùng biển của chúng ta.

- Hoan hô! Hoan hô ông Khả Trung!

Bạch Vân bước ra tiếp tục nhiệm vụ của mình:

- Xin mời ông Khả Trung cùng các vị lãnh đạo bước lên cùng cắt băng khánh thành buổi lễ khởi công. Xin mời quý vị cùng chung tay đặt viên gạch đầu tiên.

Tùng tràng pháo vang dội. Những lời chúc tụng cứ tuôn ra. Bao lời hay ý đẹp ai cũng muốn thốt để tỏ rõ niềm vui của mình.

Khả Phong bước đến bên Bạch Vân:

- Bạch Vân! Em đẹp quá.

Bạch Vân nguýt dài:

- Liên quan gì đến anh.

- Sao lại không?

- Liên quan về mặt nào hả?

- Em là diễn viên tài năng. Anh là khan giả hâm mộ. Vậy có vi phạm điều luật nào không?

- Rất tiếc tôi không phải là một diễn viên tài năng. Tôi không có khả năng diễn xuất để đạt một vai mà anh yêu cầu.

Khả Phong ngơ ngác:

- Ủa! Anh đâu có yêu cầu em đóng vai gì đâu?

- Có chứ. Anh quên rồi sao?

Khả Phong đưa tay lên đầu:

- Thật tình là anh không nhớ.

- Anh có nhiều việc nên quên. Chứ còn tôi, tôi không quên được.

- Bạch Vân à! Em làm ơn nhắc lại giùm anh đi mà.

- Thôi được, anh đã quên thì tôi xin nhắc lại là suốt cuộc đời này anh không bao giờ có dịp đóng vai chính với tôi trong vở tuồng: “Gài bẫy kiếm chồng” đâu.

Khả Phong vỡ lẽ cười xòa:

- Thì ra em vẫn còn giận anh chuyện cũ.

- Anh thì xem là chuyện cũ nhưng đối với tôi lúc nào cũng là nỗi đau ám ảnh tôi, anh biết không?

- Anh xin lỗi Bạch Vân!

- Đây không phải là lúc để nói chuyện này. Anh biết bây giờ anh phải làm gì không?

Khả Phong lắc đầu:

- Không!

- Vô tích sự.

- Phải! Anh là kẻ vô tích sự. Bởi vì hôm nay không ai phân công cho anh làm việc gì cả.

- Vậy sao?

Khả Phong ỉu xiu:

- Hôm nay em là người sắp đặt, tổ chức em không phân công anh làm việc gì. Anh không có việc làm vô công rồi nghề nên định đi phá cho vui.

- Chẳng phải là anh đang điều hành công ty sao?

- Em ơi là em! Em làm như là em ngây ngô không biết gì cả. Khi ba anh trở lại công ty, anh đã phải bàn giao lại tất cả. Hai tháng làm giám đốc quả là có những điều thú vị.

- Phải! Rất là thú vị với chức danh giám đốc. Bởi vì khi làm giám đốc có quyền thế muốn đuổi ai thì đuổi liền, không cần xem xét. Quả thật là thú vị.

Nghe những lời mai mỉa của Bạch Vân, Khả Phong bật cười:

- Trí nhớ của em dai thật. Nhưng sao em không nhớ những mặt tốt của anh mà chỉ nhớ toàn là mặt xấu không vậy?

- Anh định kể công hả? Thôi được! Anh là người tốt, rất tốt được không? Anh đã ban ơn cho tôi, tôi xin trân trọng nghiêng mình cảm ơn tấm lòng tốt của anh. Được chưa?

Khả Phong ỉu xiu:

- Bạch Vân! Sao lúc nào em cũng hay cay cú, đặng cay với anh vậy?

- Anh cảm thấy thế hả?

- Phải! Anh cảm nhận như thế.

- Chắc là tại vì con người tôi đáng ghét quá. Nên bản thân anh lúc nào cũng thấy tôi là chỉ chiết, khó ưa. Tôi trong mắt anh làm sao có sự dịu dàng đằm thắm của một người con gái.

- Bạch Vân!

Khả Phong kêu lên. Bạch Vân vẫn không buông tha cho anh.

- Anh đang không có việc làm phải không?

- Phải! Anh đang muốn tìm một việc làm cho khuây khỏa. Nếu không thì...

- Thì sao hả?

- Thì phải về Sài Gòn quậy phá tiếp tục chứ sao?

- Hả! Anh nói gì?

- Em không nghe rõ sao? Anh nói rằng, ở đây không có việc gì làm, lại bị người ta xem thường, không thèm để tâm tới. Vậy anh ở đây để làm gì? Chi bằng trở về Sài Gòn, tiếp tục sống phóng túng, tiếp tục quậy phá cho đỡ buồn.

Bạch Vân nghe giận sôi cả ruột. Cô nói như hét:

- Đầu óc bã đậu của anh đang nghĩ gì vậy? Anh không nhìn thấy tấm gương của Uyên Chi sao? Anh thì có lẽ không chữa hoang như Uyên Chi, nhưng anh sẽ tan nhà nát cửa, thân bại danh liệt, anh biết không?

Khả Phong tỉnh bơ:

- Như thế thì đã sao nào? Anh có thể nào thì cũng đâu có phiền đến ai.

- Sao lại không? Anh còn có ba mẹ anh còn có cả tương lai của mình nữa. Anh phải có trách nhiệm với chính mình chứ?

Khả Phong qua mặt mỉm cười: “Có thể chứ. Dù sao thì Bạch Vân đâu có vô tình với mình. Nhưng mình cũng phải thử xem tình cảm của cô ấy đối với mình đến mức độ nào”.

Khả Phong cố tình làm ra vẻ ngang bướng:

- Cuộc đời của anh, anh không quan tâm thì thôi đâu có phiền đến ai. Ba mẹ anh cũng có cuộc sống riêng mình. Anh đã lớn rồi, cả hai đâu cần phải bận lòng nữa.

- Anh nói thế mà không thấy lương tâm mình cắn rứt hay sao? Anh biết rằng mình đã lớn rồi sao? Đã lớn rồi thì sự “suy nghĩ cũng phải lớn lao hơn. Anh phải làm gì để đáp lại công ơn nuôi dưỡng dạy dỗ của ba mẹ. Anh phải làm gì để xứng đáng là một con người? Anh phải làm gì để sống có ích cho xã hội chứ?

- Trong xã hội thì có nhiều người. Một mình anh sống bất cần thì cũng đâu có ảnh hưởng gì nặng nề đâu. Em làm sao mà lên án anh dữ vậy hả?

- Chẳng những tôi lên án anh mà tôi còn muốn cải tạo cả con người anh nữa kìa.

- Vậy sao! Thật là một tư tưởng lớn.

- Anh đừng mai mỉa tôi nghe.

- Không! Anh không mai mỉa gì em cả. Nhưng mỗi người có một cách sống. Em thì đã quen với nếp sống buồn tẻ ở đây rồi. Còn anh, anh đã quen với sự náo nhiệt, cuồng loạn của đô thành. Anh không thể tiếp tục ở đây chịu đựng nỗi buồn. Không thể sống được với cảnh sống tẻ nhạt này.

- Vậy thì anh cứ đi đi. Đi mà sống cái kiếp sống thác loạn, điên cuồng của anh đi. Đi nhanh đi!

Bạch Vân giận dữ bỏ đi. Khả Phong không gọi theo. Anh cũng muốn tạm xa Bạch Vân một thời gian. Giữa anh và cô cần có một thời gian, một khoảng cách để tự hỏi lòng mình. Anh lại sợ, sợ cái tính nông nổi, bông bột của mình. Khả Phong âm thầm rời khỏi vùng biển trở về thành phố với tâm trạng náo nức:

Bạch Vân! Tạm biệt em Bạch Vân.



Khả Phong đi rồi. Cả một vùng trời như quạnh hiu, buồn bã. Hàng dương cũng lặng buồn không lá rơi theo gió. Mặt biển buồn tênh, lặng im không buồn dậy sóng. Khả Phong đi rồi. Bạch Vân mới cảm thấy nỗi trống vắng, cô đơn của lòng mình. Khả Phong đi rồi. Mọi vật chung quanh đều thay đổi. Lời ca của cô cũng ai oán, náo nức:

“Từ là từ phu tướng

Bảo kiếm sắc phong lên đàng

Vào ra luống trông tin nhận

Năm canh mơ màng

Ôi, gan vàng quận đau... í a”.

Bạch Vân tự hỏi mình. Câu hỏi mà cô đã bao lần hỏi mình, và bao lần chưa có lời giải đáp:

- Mình đã yêu Khả Phong rồi sao?

Bạch Vân lắc đầu tự bảo mình.

- Không! Mình không thể yêu Khả Phong được. Anh ta là một lãng tử. Anh không thể dừng lại ở một tình yêu chân thật. Yêu anh ấy là tự chuốc lấy nỗi đau buồn cho cuộc đời mình.

Trần an mình với bao ý nghĩ thiệt hơn, Bạch Vân định quay về nhà cho kịp bữa cơm chiều với bà với mẹ.

- Bạch Vân!

- Mẹ!

- Con làm gì mà thơ thẩn ở đây vậy?

Bà Bạch Cúc hỏi con gái. Bạch Vân cố gượng vui che giấu tâm sự của mình:

- Đâu có gì đâu mẹ.

- Đừng có mà cố giấu tâm sự mình nghe con gái. Mẹ là mẹ của con mà. Mẹ không thể lảng nghe tâm sự chia sẻ những buồn vui của con gái được sao?

- Mẹ! Con...

- Có phải là con đã yêu Khả Phong không?

Bạch Vân lắc đầu:

- Con không biết. Nhưng...

- Thấy nhớ khi Khả Phong đi xa phải không?

- Con thấy rằng không biết con có đối xử quá đáng với anh ấy không? Sau vụ việc của Uyên Chi, con hình như mất niềm tin trong tình yêu.

- Mỗi người một cảnh. Đâu có ai giống ai đâu, nhưng tất cả những toan tính của con người không thể qua được sự sắp xếp của định mệnh và hai chữ duyên nợ.

Bạch Vân nép đầu vào mẹ như muốn nhờ sự che chở:

- Mẹ ơi! Con sợ lắm! Con sợ kiếp đời gian truân của ngoại, của mẹ. Con sợ tình yêu của mình không như mặt biển phẳng lặng. Con sợ lắm khi biển nổi phong ba.

- Dừng cảm lên con gái. Hãy dừng cảm đôi đầu với sự thật. Kiên cường lên, đấu tranh trực diện giành lấy hạnh phúc của chính mình.

Bạch Vân như được tiếp thêm sức mạnh. Cô thấy mình như mạnh mẽ, sáng suốt hẳn lên. Cô ôm chặt mẹ thủ thủ:

- Mẹ! Mẹ ơi! Có mẹ thật là tuyệt vời.

Bà Bạch Cúc cũng ôm chặt con gái như muốn chở che, áp ủ cho thể xác lẫn tâm hồn Bạch Vân, đưa con gái lạc loài của bà.

- Mẹ quên nữa.

- Gì vậy mẹ?

- Bác của con vừa đi xuống đó.

- Bác Thái có chuyện hả mẹ?

- Không phải bác Thái mà là Uyên Chi.

Bạch Vân hốt hoảng:

- Uyên Chi! Uyên Chi có sao không mẹ?

- Con làm gì mà hốt hoảng vậy? Uyên Chi không sao cả. Bác Thái mời chúng ta lên Sài Gòn dự đám cưới của Uyên Chi thôi.

- Thật là tuyệt vời. Thế là Uyên Chi đã tìm được hạnh phúc cho mình rồi. Chúng ta mau sửa soạn để phụ với bác Thái một tay đi.

- Phải thế thôi! Một công mà hai việc mà. Không thể không đi được.

- Mẹ! Mẹ nói gì vậy?

- Thì mình đi dự đám cưới là một việc cần. Nhưng mình lên trên ấy để gặp Khả Phong. Việc ấy còn cần hơn nữa.

- Mẹ...

- Thôi đi con gái à. Đừng cố chấp nữa. Hãy nghe mẹ khuyên đi. Nếu thật sự yêu nhau, con cần phải biết vị tha, biết tha thứ cho người yêu. Bởi vì lòng ích kỷ là liều thuốc độc giết chết tình yêu đó.

Bạch Vân im lặng nghe lời khuyên của mẹ. Trong tâm tư cô như có một ngọn lửa bùng cháy. Nó thôi thúc cô đến với tình yêu. Mong sao đêm nay thời gian qua thật nhanh, để sáng mai tia nắng rực rỡ của mình mình sẽ là những tia nắng đẹp chào đón tình yêu nở hoa.

- Khả Phong! Khả Phong ơi!! Anh có cùng suy nghĩ với Bạch Vân không?

Bạch Vân then thùng giấu mặt vào vai mẹ:

- Mình lãng mạn quá.

Con đường về nhà hôm nay thật đẹp, dù nắng chiều đã tắt ở cuối trời xa.



Uyên Chi lộng lẫy trong bộ lễ phục cô dâu. Bạch Vân dịu dàng, khả ái trong chiếc soirée trắng thanh nhã. Trang phục dành cho dâu phụ cũng thật đẹp.

Lễ cưới của Uyên Chi và Duy Thanh thật náo nhiệt. Bọn bè của cả hai đến thật đông. Họ hò hét, cổ vũ rất nồng nhiệt.

Quan khách hai bên là những nhà kinh doanh có tiếng trong thành phố. Họ đang hướng mắt về lễ đài chờ giờ làm lễ cưới.

Giây phút trọng đại ấy rồi cũng đến. Bất ngờ cho Bạch Vân nhất là chú rể phụ không ai khác hơn chính là Khả Phong. Anh thật trang nghiêm trong bộ veston màu ghi nhạt, đứng cạnh chú rể để tiếp sức.

Suốt buổi lễ, Khả Phong luôn trầm lặng. Anh nhận ra Bạch Vân, nhưng vẫn làm lì, không tỏ vẻ nồng nhiệt với cô.

Sự lạnh nhạt của Khả Phong làm cho Bạch Vân thoáng buồn. Nhưng giây phút buồn phiền không lâu, đám nữ bạn của Uyên Chi đang hò hét:

- Tung hoa đi Uyên Chi. Tung hoa đi!

Bạch Vân trong khi tiếp khách đã đi xa cô dâu chính, cô không bận tâm đến việc này. Sự việc mà các cô gái chờ đợi, bông hoa trên tay cô dâu sẽ bay đến tay mình.

Bông hoa cưới trên tay Uyên Chi được tung lên. Mọi người hồi hộp chờ đợi: Ai sẽ là người may mắn bắt được bông hoa này. Bông hoa này là điều hứa hẹn người ấy sẽ là người tiếp theo được làm cô dâu.

Bông hoa bay lơ lửng rồi sà xuống tay Bạch Vân. Theo bản năng cô vội vàng đưa tay chụp lấy:

- Chúc mừng! Chúc mừng Bạch Vân!

Tiếng reo hò cổ vũ vang lên. Bạch Vân đưa mắt tìm mẹ, mẹ nhìn cô khẽ gật đầu khích lệ. Cô lại dõi mắt kiếm tìm Khả Phong trong hàng ngàn quan khách.

Không thấy Khả Phong đâu, lòng cô như bấn loạn lên:

- Anh ấy bỏ đi rồi sao?

Quên cả vai trò của mình, Bạch Vân chạy đi tìm Khả Phong. Anh đang ngồi một mình ở góc phòng. Trên tay anh là một chai rượu đã voi quá nửa.

Bạch Vân vội chạy đến can ngăn:

- Khả Phong! Anh đừng uống nữa mà.

Khả Phong giằng lấy chai rượu trên tay Bạch Vân:

- Mặc kệ anh, cứ để anh uống.

- Khả Phong! Anh không sợ sao mà uống rượu hả?

- Sợ gì chứ?

- Thì sợ cái cảnh của anh chàng Vũ Khắc Điệp bị nhà Thúy Liễu gài bẫy đó.

- Em mai mỉa anh sao?

- Khả Phong! Chắc anh không vì say rượu mà không nhận ra tấm chân tình, mà...

- Mà sao hả?

Nhớ đến lời động viên của mẹ, Bạch Vân lấy hết can đảm ra nói với Khả Phong:

- Chính là của em dành cho anh đó.

- Vậy sao?

Bạch Vân thật sự thất vọng trước sự hững hờ của Khả Phong. Khả Phong bất chợt nắm lấy tay cô:

- Bạch Vân!! Em không sợ phải yêu một kẻ sống thác loạn, điên cuồng như anh sao?

- Khả Phong! Em xin lỗi.

Khả Phong lắc đầu:

- Không cần xin lỗi đâu. Em chỉ cần để cho anh yên là được rồi. Đừng quấy rầy anh nữa.

- Khả Phong! Anh...

Khả Phong giơ tay lên ra hiệu cho Bạch Vân đừng nói nữa. Bạch Vân thở dài ngao ngán:

- Tình yêu là thế đó sao? Người này cứ đừng để nhìn cái ót của người kia mà suốt cuộc đời không thể quay lại nhìn nhau. Cô không thể hiểu được Khả phong, lại càng không thể đem tình cảm của mình chinh phục, cảm hóa anh. Cô đã thất bại, thật sự thất bại rồi.

Gắng gượng làm vui cho tàn buổi tiệc. Bạch Vân cùng mẹ quay về vùng biển thân yêu của mình. Nơi đó có tình thương của ngoại, của mẹ của bà con làng chài. Chính họ mới là người đồng cảnh, đồng chia sẻ với cô những niềm vui và nỗi bật hạnh trong đời.



Tự an ủi mình, tự dặn với lòng mình là sẽ không bao giờ bước đến tình yêu, sẽ đem cả tâm huyết mình đem lại cho ngoại và mẹ một cuộc sống yên vui lúc tuổi già. Bạch Vân trở về làng biển tiếp tục sống và làm việc phục vụ tất cho công ty.

Ông Khả Trung vẫn tiếp tục điều hành tốt công ty. Dù sao con bệnh, sức khỏe của ông bị suy sụp nhiều. Bà Mẫn Thanh vẫn cố săn sóc chồng. Bà muốn bù đắp lại cho ông những mất mát đã qua.

Công việc xây dựng khu nhà nghỉ dưỡng cao cấp vẫn được tiến hành. Một tuần lễ trôi qua. Bạch Vân cố sống một cuộc sống bình thường. Nhưng trong tâm hồn cô đã không còn bình thường. Cô đang cố nén những cơn bão đang nổi dậy trong tâm hồn mình.

Biển chiều nay vẫn đẹp. Nắng vẫn lấp lánh trên mặt biển. Dãy núi xa xa vẫn co mình che chắn cho cả một vùng biển trời bình lặng. Bạch Vân không muốn buồn nhưng cô không thể cảm nhận được niềm vui. Cô đứng một mình nhìn biển, muốn gọi cả tâm tư mình theo cơn sóng cuốn ra biển xa tất cả.... Tất cả những gì đã xảy ra.

- Bạch Vân!

Nghe tiếng gọi, Bạch Vân quay lại. Uyên Chi và Duy Thanh xuất hiện trước mắt cô. Bạch Vân mừng rỡ:

- Uyên Chi! Chị và Duy Thanh xuống đây hưởng tuần trăng mật hả?

Mặt Duy Thanh hơn hờ biểu hiện hạnh phúc ngập tràn:

- Phải! Bởi vì không có ở đây tuyệt vời hơn cái vùng biển này.

Uyên Chi gật đầu, cái gật đầu đồng tình biểu lộ sự chấp nhận hạnh phúc của mình:

- Anh chị chọn nơi đây là điểm nghỉ mát trong tuần trăng mật có hai mục đích. Mục đích chính là gặp em. Nếu em vui thì anh chị mới vui mà ở đây để nghỉ mát trong tuần lễ gọi là trăng mật này.

- Uyên Chi! Chị nói vậy là sao? Tại sao em lại không vui chứ?

- Em không thể vui vì đang có một người buồn. Một người đang mang một nỗi buồn vì không được đón nhận tình yêu.

- Là ai vậy chị?

- Em thử đoán xem.

Bạch Vân lắc đầu:

- Em không biết. Chị nói cho em nghe đi.

- Một người không thân nhưng không lạ và đã từng đối nghịch với em.

- Khả Phong?

- Không biết là em thông minh hay là sự cảm nhận tuyệt vời của tình yêu. Chính xác, người ấy là Khả phong.

- Em và Khả Phong thì có liên quan gì chứ?

- Sao lại không? Trời sinh cả hai là một đôi mà. Cả hai không thể thiếu nhau được đâu.

- Nhưng...

Uyên Chi chột buồn:

- Bạch Vân! Chị đã từng yêu Khả phong, từng mơ ước được làm vợ anh ấy. Khả phong là một người có chí lớn lòng dạ lại độ lượng, nhân từ. Anh ấy lại là người có tài, nhưng rất tiếc duyên số đã không sắp đặt cho chị và anh ấy đi chung một đường.

- Em hiểu chị.

- “Tình chị duyên em” xưa nay trong xã hội này đâu có hiếm gì chuyện ấy. Em hãy thay chị đem đến cho Khả Phong hạnh phúc. Chị không thể vui được khi thấy anh ấy...

- Anh ấy thế nào hả chị?

- Tiêu tụy, xác xơ vì thất vọng Khả Phong bây giờ...

Uyên Chi cứ mãi ngập ngừng khiến Bạch Vân lo lắng:

- Bây giờ ra sao? Chị nói mau đi mà. Anh ấy bây giờ ra sao hả?

- Em quay mặt lại phía sau sẽ rõ Bạch Vân quay mặt lại. Khả phong đang đứng sừng sừng trước mắt cô. Đôi mắt trũng sâu, quầng thâm. Đôi má hóp sâu, ria mép thì tua tủa, mái tóc bông lên rối tung vì gió biển. Bốn mắt nhìn nhau, dao động, chan hòa.

Anh gọi nhỏ:

- Bạch Vân! Xin lỗi!

Bạch Vân cố nén những rung động trong tim. Cố đè nén những xúc cảm trong lòng để khỏi phải ôm chầm lấy anh. Cô sợ một lần nữa mình sẽ bị hụt hẫng khi đến với Khả Phong.

- Bạch Vân! Tha lỗi cho anh.

Giọng Khả Phong run run. Trái tim Bạch Vân cũng run lên cơ hồ như muốn nghẹn lại.

- Anh không thể sống thiếu em được, Bạch Vân. Em hãy cho anh một cơ hội đi Vân.

Uyên Chi ra hiệu cho Duy Thanh. Cả hai âm thầm bỏ đi nhường lại không gian tình yêu cho cả hai.

Bạch Vân vẫn lặng im không thốt ra lời. Giọng Khả Phong vẫn thiết tha:

- Những ngày sống xa em, anh mới biết rằng mình không thể sống thiếu em. Bạch Vân! Đừng lạnh lùng với anh như thế. Anh không chịu nổi đâu, Bạch Vân.

- Nhưng em...

- Em thế nào hả Vân?

- Em không thể yêu một người như anh được.

Khả Phong lúi lại:

- Bạch Vân! Anh biết anh không đủ tư cách để được em yêu. Anh không ép uống em. Nhưng anh xin em hãy cho anh một cơ hội tự phấn đấu hoàn chỉnh bản thân mình để xứng đáng với em.

- Đó là do tự anh tình nguyện đó nghe. Anh không hối hận chứ?

Khả Phong lắc đầu:

- Không bao giờ hối hận cả.

- Được. Vậy thì anh nghe đây. Từ nay, thứ nhất, anh không được buồn là uống rượu. Vì uống rượu đâu có giải quyết được gì, chỉ làm hại sức khỏe, làm rối thêm sự việc thôi.

- Anh xin hứa.

- Thứ hai phải tự hoàn thiện mình. Không được mỗi lần buồn là đòi về Sài Gòn sống thác loạn, sống điên cuồng gì đó nữa.

- Anh xin hứa.

- Thứ ba là phải dốc hết công sức ra xây dựng khu nhà nghỉ dưỡng, không được lơ là.

- Anh xin hứa.

- Chừng nào anh thực hiện xong ba lời đó thì chúng ta mới nói đến chuyện tình yêu.
- Nhưng...
- Nhưng sao nữa hả? Đừng quên là anh đã hứa danh dự với em rồi đó.
- Anh đâu có nói là anh không thực hiện lời hứa. Anh chỉ muốn xin em một điều.
- Điều gì?
- Trong thời gian thử thách em hãy cho anh gặp em. Và...
- Và sao hả?
- Được yêu em cho dù em chưa yêu anh. Em đừng từ chối nghe?

Nhìn Khả Phong rũ rượi, Bạch Vân không nê từ chối anh. Cô gật đầu:

- Em chấp nhận.

Khả Phong mừng rỡ la vang:

- Cảm ơn em. Cảm ơn thượng đế đã ban cho tôi tình yêu.

Khả Phong vừa hét, vừa bế bổng Bạch Vân lên nhẹ, xoay người như đang bước những vũ điệu say đắm của khúc nhạc tình yêu.

Anh gắn vào môi cô, nụ hôn ngọt ngào, ngây ngất. Biển chiều vẫn đẹp, vẫn tỏa những tia nắng vàng mát dịu. Những giọt nắng tình yêu lung linh trải dài trên bãi cát. Những tia nắng vàng êm ả hòa xuống cát những đóa hoa nắng làm sáng rực cả vùng trời tình yêu.

HẾT